

„CUIE” ÎN TALPA FOTBALULUI

ORGANIZAREA RAȚIONALĂ, PASIUNEA ȘI DEVOTAMENTUL CHEMATE SĂ LE SCOATĂ

Pornim la drum cu intenția să consemnăm diverse aspecte din activitatea citorva echipe de pe cuprinsul regiunii Cluj, am stat de vorbă cu o serie de antrenori, conducători de secții și am asistat la unele antrenamente. Din suma faptelor înregistrate s-au desprins câteva în strânsă legătură cu unele probleme ce stau spre rezolvare în fiecare săptămână pe agenda echipelor noastre din categoriile inferioare (C, campionat regional). Îndeobște despre aceleași fapte ne-au vorbit și alți conducători de secții și antrenori din alte regiuni ale țării.

Nu ni se par insolubile. Existența lor n-ar trebui ignorată. O analiză minuțioasă efectuată pe cazuri vii, concrete și generalizată rezultată cu adaos de inteligență organizatorică și pasiune pentru fotbal, ar putea să ducă la îmbunătățiri substanțiale.

CE SPUN DOI PRESEDINȚI DE SECȚIE

CHIUȘU ION, președintele secției de fotbal Chimia Turda (campionat regional).

„Toate echipele din campionatul regional nu primesc nici un sprijin material. Se cere să ne autofinanțăm. Dar e posibil în contextul actual? Ne trebuie echipament pentru circa 30 de jucători (seniori și juniori). Avem de efectuat deplasări, uneori peste 200 de kilometri (cu autobuzele echipe). Un exemplu: la meciul cu Motii Abrud, numai pentru transport am dat 1.400 de lei. În schimb, dacă jucăm acasă, brigada de arbitri ne costă în medie 500 de lei (transport, plus barem). Mai adăugați unele taxe: viza anuală pentru fiecare jucător — 30 lei, o legitimație nouă — 100 lei (sume identice pentru toate categoriile de echipe), participarea la campionat — 250 lei”.

— Și venituri?

— Încasări, 140 de lei la ultimul meci, de exemplu. Aceasta este și media. Spectatori puțini (și terenul e departe) iar după atîta fotbal văzut la televiziune puțini mai sînt tentați să privească cu plăcere un meci de regiune. Apoi

Inginer MEDREA ION — președintele secției de fotbal Ariceșul-Turda, (categoria C):

„Mai mult de 3—400 de plătituri nu vin la meciurile noastre. Nici acum, nici înainte cînd aveam terenul nostru în centrul orașului. Televiziunea a saturat publicul de fotbal îndepărtîndu-l tocmai de echipele cu valoare mai modestă, animate înainte de pasiunea unor suporterii înflăcărați. Astfel s-a atrofiat în mare măsură legătura sufletească dintre echipă și publicul său (oricît de modest, fiecare echipă avea publicul său). Din micile noastre încasări scadeți timbrul UCFS și olimpic, plata arbitrilor (ce defectuoasă, neeconomică este uneori delegarea acestora), — și cheltuielile de organizare (taxă de teren etc.). Nu mai ră-

mine aproape nimic. Apoi duminica viitoare jucăm în deplasare (uneori la sute de kilometri). De unde bani pentru transportul și masa celor aproximativ 25 de jucători? Dacă nu ne-ar asigura de cele mai multe ori întreprinderea mijloace de transport, nu știu cum am ajunge la locul programării”.

— Vedeți remedii?

— Desigur. Să se renunțe la perceperea ei, sau măcar să fie redusă valoarea timbrului UCFS, să fie repartizați arbitri din localități apropiate, să se includă echipa de juniori într-un campionat orașenesc (acum activează în campionatul republican și, deplasîndu-se departe, cheltuiește modestele noastre fonduri).

— Obligatorietatea autofinanțării este completată cu măsuri menite să-i asigure succesul?

— Formula de desfășurare actuală a campionatelor regionale (seniori și juniori, justifică printr-un

randament oarecare investițiile anuale cheltuite pentru desfășurarea lor?

La primele două întrebări investigarea realității conduce la constatarea a căror lumină se extinde asupra întregului nostru fotbal. Deoarece ne-am propus referiri numai asupra echipelor din „C” și campionatelor regionale, implicațiile de ordin general vor fi reținute deocamdată numai ca argument întăritor.

Peste tot în lume echipele de fotbal se autofinanțază. Iată și sursele clasice de venituri: încasările de la meciuri; cofizația simpatizanților, suporterilor (socioși — pe nu-

mele lor internațional); rețeta meciurilor internaționale; cotele plătite de radio-televiziune și altele. Pentru elucidare să ne referim mai întîi la chestiunea spectatorilor. Statisticile susțin că numărul lor este într-o progresivă scădere pe tot cuprinsul țării la meciurile de toate categoriile, inclusiv la cele internaționale. Un exemplu. La București, în anul 1962 au fost înregistrați 1.697.000 de spectatori. Peste doi ani numărul acestora scăzuse la 970.000 iar de atunci declinul se accentuează. Nicăieri în țară nu există excepții de la această regulă.

DOAR ÎN 2-3 ȚĂRI DIN LUME TELEVIZIUNEA MAI TRANSMITE ÎN DIRECT FĂRĂ RESTRICȚII

Televiziunea atîtor meciuri în direct constituie desigur una dintre cauzele elementare ale impuținării spectatorilor. A fost afectată astfel pasiunea sinceră și contaminantă în ambele sensuri, dintre omul prezent cel puțin o dată pe săptămînă în tribuna stadionului din orașul său și echipa ce reprezintă pentru el o micro-mitologie sportivă, a scăzut temperatura emoțională la care se sudau înainte, în incinta terenului, acele legături rezistente la acțiunea corosivă a timpului sau a unor evenimente (mai exact înecate) în succese. Intrată pe stadion, camera de luat vederi a trimis acasă pentru todeauna un mare număr de spectatori. Doar la niște încercate derbiuri unii se mai rup din moliciunea fotbalului. Fenomenul nu e numai românesc, ci european și mondial.

E adevărat că televiziunea varsă anual în contul UCFS-ului 2.000.000 lei pentru dreptul de transmisie în direct a tuturor manifestărilor sportive, dar suma aceasta nu poate echivala scăderea încasărilor înregistrate în toată țara la meciurile de fotbal de cînd transmișile în direct se fac în fiecare săptămînă. Minusul este probabil de câteva ori mai mare. Să nu omitem nici prejudiciile aduse atmosferei de întrecere sportivă desfășurată pe fundalul tribunelor semioale. Fotbalul și fotbalistii au nevoie de prezența mulțimilor, de învolburarea încurajărilor, de electricitatea pasiunii descărcată prin paratrăznetul aplauzelor, cîntecului sau îndemnului la luptă dreaptă. Numai astfel fotbalul a devenit și va putea rămîne o mare serbare populară. Fără a fi apărut măcar parțial de concurența televiziunii, fotbalul se va juca cîndva în fața tribunelor goale și ochiului mort al camerei de luat vederi.

În locuri cu fotbal mai bun decît la noi, la punctele de interferență dintre televiziune, teatru, cinematograf sau fenomenul concertistic, au apărut acorduri reciproce avantajoase.

În majoritatea țărilor, cei cu responsabilitate, luciditate și pasiune față de acest fenomen sportiv și social, fotbalul modern, au adoptat măsuri protejive toare. Cînd televiziunea noastră era la început fotbalul a ajutat-o.

A sosit vremea unei reconsiderări.

SUPOTER DRAG

Acum, despre suporterii. Sînt pe toate continentele una dintre coloanele de sprijin moral și material al lumii fotbalului. Atașată suflătește de prezentul și trecutul unei echipe, își probează substanțial prin gesturi semnificative grija pentru viitorul ei. Fericiți la bine, îngrijorați, activi și fideli mai ales în perioadele grele, cotizînd lunar la bugetul secției, organizîndu-se, întrunindu-se și dezbătînd periodic alături de responsabilii echipei, o parte din frământările acesteia, fără pretenția de a fi informați și de a propune. Cea mai accentuată trăsătură de competență și pasiune a posesorului unui carnet de socios este solida-

ritatea cu destinul unei echipe, indiferent de fluctuația rezultatelor. Pe ardore zecilor de mii de partizani ai fotbalului, exprimată atît de nuanțat, s-a clădit printre altele destinul marilor echipe: Real Madrid 50.000, Penarol 32.000, Nacional (Montevideo) 35.000, Internazionale 37.000, Napoli 50.000, Independiente (Argentina) 37.000, River Plata 40.000, Santos 38.000, Cruzeros 44.000, Manchester United 35.000, Liverpool 30.000. Dar sociosi după același sistem au și formațiile cu nume mai puțin sonore, a căror „faimă” n-a trecut vreodată de granițele unui cartier, oraș sau raion. Aceste înflăcărare detașamente de „suflători” for-

mează o entitate cu puternice proprietăți stimulatoare, un climat compus din cel mai autentic spirit al sportului, vitalizează și stabilizează istoria oricărei echipe.

Nu înțelegem de ce este ignorată sau bagatelizată la noi. De ce alte ori este practică ilicit, de parcă roștile și efectul ei, verificate în țări cu veche și înaltă tradiție fotbalistică, precum și la noi în cazuri sporadice, n-ar fi clare ca lumina zilei. Coop-tarea și organizarea îndrăgostitorilor de fotbal, a celor pe care simpatia îi determină să ancioneze stabil în rada unei echipe, în grupe de sociosi, ar fi indiscutabil un pas spre consolidarea morală și materială a echipelor noastre de toate categoriile.

Și pentru că tot veni vorba despre unele modalități de consolidare a secțiilor noastre de fotbal, de ce nu se confecționează spre vânzare: steaguri, cravate, insigne, cocarde, brelocuri în culorile și cu însemnele clubului? Cu cîtă fenezie le cumpără oame-nii la stadioanele din Anglia, din Italia, din alte țări europene, sau din America de Sud. Fotografiile jucătorilor sau ale echipei sînt la fel de răspîndite și de căutate ca și cele ale stelelor ecranului sau muzicii

ușoare. De curînd au apărut și la noi fotografiile citorva jucători. Dar inițiativa și banii încasați aparțin IEBS-ului. De ce IEBS-ului și nu cluburilor în cauză?

Activizarea surselor de venituri ar trebui potențată și printr-o serie de măsuri care să reducă la minimum decalajul dintre suma brută și netă a acestora. Principiul autofinanțării echipelor de categorii inferioare va fi operant numai dacă veniturile obținute printr-un spirit gospodăresc maxim vor fi apărute prin măsuri de protecție. Avînd în vedere dimensiunea reală a veniturilor, forța autofinanțării este slăbită după opinia celor intervievați, prin reținerea din costul biletului de intrare a timbrului UCFS și Olimpic. Ar trebui studiată posibilitatea degrevării de taxe amintite a echipelor din aceste mici categorii competiționale. Adăugarea unor investiții masive de talent organizatoric, de spirit economic și gospodăresc, evitarea tuturor cheltuielilor inutile, pot determina la nivelul echipelor de categoria C și din campionatele regionale resurse pentru asigurarea bazei materiale necesare desfășurării activității.

FOTBALUL DE MASA ȘI CAUTĂ FORMULA DE ORGANIZARE

Mai este o problemă. Așezînd într-o balanță costul campionatelor regionale (în formula actuală), și pe de altă parte scopul, randamentul lor sportiv și coeficientul de calitate prezent în jocuri, ni se par costisitoare, neeconomice. Este o competiție de masă cu țeluri fundamentale. Nu se insistă pe calitatea tehnico-tactică a meciurilor, sau pe măiestria fotbalistilor. Se joacă pentru oțelirea mușchilor, pentru nutirea caracterelor cu morala sportului, pentru destindere. Cantitatea instruirii (cel mai adesea două antrenamente săptămînale), îndrumarea ei de către instructori sau antrenori cu mică categorie de calificare, tot contextul în care evaluează aceste echipe, pledează pentru disocierea lor de sectorul fotbalului de performanță. Și de aici se pot ridica talente viguroase. Dar excepțiile nu au darul să estompeze problematica intens deosebită a fotbalului de masă și de performanță.

În peste jumătate din regiunile țării există două serii în campionatul regional la cererea unor secții și aprobarea unor factori care n-au ținut cont că promovarea forțată într-o categorie superioară, fără acoperire valorică și fără existența unor subvenții stabile, fără putere de auto-

finanțare, rămîne arbitrară și se răzbină. După constatările de pînă acum, seriozitatea competiției a fost subminată, cam jumătate dintre participante fiind echipe ce n-au măcar nici o sumară pregătire fizică. Ce să mai vorbim de altele. Și totuși, aceste echipe fac deplasări (destul de lungi uneori), cu 25—30 de jucători (seniori și juniori). Se va argumenta că s-au micșorat intrîndu-se distanțele prin organizarea celor două serii. Da, dar s-a dublat numărul celor ce se deplasează. Există calcule care arată că transportul sportivilor costă în jur de 70% din totalul bugetului. Iată pe ce se duc banii în loc să fie procurat echipament sau construite terenuri de care ducem atîta lipsă. Sugerăm să se aprecieze dacă n-ar fi posibil ca loturile de sportivi să beneficieze de aceeași reducere pe calea ferată ca și grupele de turiști plecate prin O.N.T.

Echipele de juniori ale asociațiilor din campionatul regional sînt (de cele mai multe ori) un exemplu de formalism, de participare în afara oricărei norme. Jucătorii complet nepregătiți, depășiți ca vîrstă, schimbarea la pauză a întregii echipe etc., dau frecvent acestei întreceri un caracter grotesc.

Să revenim la aserțiunea inițială.

Răzuna unei competiții de masă este să existe, să fie bine organizată, să dea posibilitatea în fiecare săptămînă celor angrenați să se întrecă. Trebuie să fie împlinite criteriul sportiv și economic (de criterii valorice fiind prețios, pompos și inutil să vorbim). Atunci de ce să nu fie organizată competiția pe cea mai mică unitate teritorială posibilă: oraș sau raion, desființînd astfel sau micșorînd considerabil numărul și lungimea deplasărilor. Eliminînd cheltuielile de transport și făcînd neconveniente progrese în direcția delegării unor arbitri de la distanțe minime (sporirea competenței și prestanței conducătorilor de joc va trebui să ducă și la desemnarea lor după criterii economice), se va determina fără îndoială fortificarea unei noi unități organizatorice specifice fotbalului de masă. Conturul ei în spațiu ar cuprinde în fapt cel mai mic teritoriu pe care există numărul minim de echipe cerut de organizarea unui campionat. Sporind veniturile acestor secții cu cîtușmea ce decurge din propunerile enumerate, eliminînd cheltuielile firești formei de organizare în vigoare, echipele vor avea mai mult echipament, mai multe mingi, terenuri mai numeroase cu un surplus de amenajare. Iată excitanți naturali pentru impulsivitatea fotbalului de masă. Comisia de competiții a federației are datoria să reflecteze și să ia măsuri corective dacă va găsi de cuviință, în sensul reorganizării acestui sector al activității fotbalistice. Este necesară, posibilă și logică o consonanță între rațiunea fotbalului de masă și criteriile unei organizații economice.

Romulus BALABAN

IN DEZBATERE PROBLEMELE FOTBALULUI IN DEZBATERE